

КРАТКИ САВЕТИ - рад са негативним ставовима о давалаштву крви

„Крв се продаје“ „Крв се извози“ „Са крвљу се тргује“	Крв је национални ресурс и свакој земљи су потребни даваоци крви из сопствене земље. Крв се не размењује између земаља. И да хоћемо да је продамо, друге земље је не би купиле јер је крв национални ресурс. У нашој земљи је то законски регулисано и постоји траг крви од даваоца до примаоца који прати служба за трансфузију. Рад са крвљу је одговоран посао који повлачи са собом крвичну одговорност. У сваком тренутку се зна која јединица крви је примењена и где. Трансфузиологија је скупа грана медицине. Све око крви много кошта а сама крв нема цену.
„Шта ја имам од тога?“	Нико не треба да има било шта од давања крви, а има сваки појединац ако му се нешто деси - довољне количине безбедне, тестиране крви су сигуран знак да ће за свакога коме затреба бити примењена. Искуства говоре да сваки четврти човек буде у ситуацији да му затреба крв, њему или неком његовом најближем.
„Немамово ли за себе“	Ако особа нема довољно крви ни за себе, она не може бити жива већ умире. Ако се сумња на малокрвност треба знати да је то променљива категорија, и једном установљена малокрвност не мора значити доживотну малокрвност. На акцији давања крви, после попуњавања упитника проверава се ниво хемоглобина (гвожђа) у крви. Уколико се установи да је особа малокрвна, она не може бити давалац. Суштина давања крви је помоћ пациенту без шкодљивости по даваоцу крви.
„Страх ме је од игле“	„Не мораш да гледаш, дођи на акцију да видиш како изгледа, ево ја ћу сад дати крв на овој акцији“
„Страх ме је за сопствено здравље“ „Бојим се заразе“	Давање крви је потпуно безбедно. Пре свега, пролази се лекарски преглед, па тек ако лекар процени да је здравље потенцијалног даваоца добро, приступа се даљој процедуре давања крви. Цео систем за узимање крви је за једнократну употребу и отвара се пред очима даваоца. Давалац долази у контакт искључиво са сопственом крвљу и ни са чим више што би на било који начин могло да угрози његово здравље.
„Незадовољство давалаца“	Даваоци крви дају крв према принципима добровољног, ненаграђеног и анонимног давања крви што значи зато што сами желе, за неког кога не познају, не очекујући било какву надокнаду јер давалаштво крви није социјална категорија, а све у циљу безбедне крви.

„Дају само својој породици“	<p>Уколико неком нашем затреба крв хитно, ми је не можемо дати јер је потребно најмање 6-8 сати да се она обради.</p> <p>Ако ситуација није хитна, ми можемо понудити крв за нашег блиског али може да се деси да немамо исту крвну групу и да наша крв не сме да се примени код нама блиске особе.</p> <p>Ако дајемо крв за нама неког блиског, ми смо у стресу. Ако смо под стресом може да се деси да нас лекар одбије да дамо крв јер у том тренутку нисмо у најбољој форми.</p> <p>Зато крв треба да чека пацијента а не пацијент крв.</p>
„Људи о томе не знају доволно, не постоји доволно информација“	Поред свих активности које спроводе служба за трансфузију крви и Црвени крст, од волонтера се очекује да шире информације међу људима са којима се свакодневно виђају, друже и раде, почев од своје породице преко суседства па на друге грађане.
„Немам времена“	Добри људи увек имају времена
„Не дајем крв због верских разлога“	Мотивација грађана за добровољно давање крви је зато и поверена Црвеном крсту, организацији која својим принципима гарантује да људе не дели ни по којој основи, тако ни по вери. А крв је национални ресурс и свакој земљи су потребни даваоци крви јер се пацијенти не могу лечити без овог ткива.
„Термини за давање крви ми не одговарају“	Организација Црвеног крста у једној средини уговара акције са трансфузилошком службом. Уколико постоји потреба, акције се прилагођавају терминима што приближније жељи давалаца крви.
„Наменски смо дали крв, а трансфузија је дала ту крв другоме“	За хитне случајеве, крви увек мора бити. Зато, кад је нема доволно, а то је зато што не организујемо доволно акција за добровољно давање крви долази до тзв. породичног давања, односно давања крви за нама познату особу. Како су то обично тзв. хладне операције, пацијент може да сачека јер му живот није угрожен. Оног тренутка кад дамо крв, ми престајемо да се „питамо“ за њу. Њом располаже струка, односно, давање крви зависи искључиво од хитности случаја што процењују лекари, а не од наших жеља. Лекар неће дозволити да неко умре јер нема крви зато што смо ми дали наменски крв за пацијента које живот није угрожен.
„Нисам сигуран/на да сам здрав/а“	<p>УПУТИТИ ОСОБУ НА ПРЕДСТАВНИКЕ СЛУЖБЕ ЗА ТРАНСФУЗИЈУ (ЛЕКАРЕ)</p> <p>Није циљ дати крв, циљ је да се узета крв примени. Примениће се само крв потпуно здравог даваоца. Зато болесни људи не треба да дају крв, а треба мотивисати здраве људе у тренутку најбоље форме да дају крв.</p>